

צל"ש

מוקד עם אישיות

● לעורך מוקד, יעקב אחימאיר, שהצליח בתקופה קצרה להחזיר לתוכנית מוקד את הכבוד הראוי לה. בסניגונו ה" אישי המיוחד מצליח אחימאיר מדי יום רביעי, אחרי מהדרת חבט, לערוך דיון רציני עם אישיות ציבורית בחדשות (ראש הממשלה, ראש-האופוזיציה, הרב שלמה גורן, ובשבווע עבר הנגיד המודח של בנק ישראל — ארנון גפני). בעזרת אישיותו, כושריניסוחו ובהירת המראיי- ניסהעמיתים ממחלקת-החדשות, חילק אחימאיר את מוקד מהרדיות המילולית שבה שקעה בשנה הקודמת.

עורך "מוקד" אחימאיר לא רדיוות מילולית

מהפך זה עשוי לשמש אות לתהליך התאוששותה של מחלקת-החדשות של הטלוויזיה.

מאחרי הקלעים

אולם המליאה

עם כניסת משרדי המנגנון של רשות השידור לקומת-משרדים חדשה, הושכנת בבניין כלל בירושלים, נותק הקשר בין שרותי המנגנון והמינהלה של רשות השידור הטלוויזיה. מנכ"ל הרשות, יוסף לפיד, יושב עכשיו במרחק של שבע דקות-הליכה מבניין הטלוויזיה — על-פי שטונו של יועץ המנכ"ל, נקדימון רוזג, אשר בדק את המרחק בעזרת שונו-עצר (סטופר).

רוב הפקידים של שרותי המנגנון והי מינהלה של הרשות אינם מרוצים משינוי המקום, שהוציא אותם מבניין חוטי-ירד שלים. ישיבתם בבניין החדש והממוג, השוכן במרכז של ירושלים, הביא את רוב העובדים, לדבריהם, להתקררויות כי תוצאה ממזוג-האוויר, ולרטינה גוברת והולכת, בשל התיכונן הלקוי של קומת

המשרדים, שתוכננה עבורם. ועדה-עובדים של אנשי המנגנון המניר חלה רואה בשינויים אלה הרעה בתנאי עבודתם של חבריה, והוא עומד לפתוח בימים אלה במאבק על נושא זה. ההתמרמרות הגדולה ביותר של העובד דים על תיכוננה של קומת רשות-השידור באה ביגלל, אולם-הישיבות הענקי בקומה זו, הפוגה אל רחוב יפו. האולם הותאם בהיקפו לפגישה הדו-חדושת של מליאת רשות-השידור (שישיבותיה התקיימו עד לחודש שעבר באולם קומד'ן שבמלון פלצה). אומנם, באולם חדש ומשוכלל זה מתקיימות גם ישיבות הוועדה-המנהל של הרשות (המישה חברים + יו"ר, מנכ"ל, סמנכ"ל ומזכירה) וישיבות של סגלי-עבודה מצומצמים של הרשות. עובדי המנגנון והמינהלה של הרשות רואים כי הקצאת השטח לאולם-הישיבות את הגורם העיקרי לצפיפותם בקומת המשרדים החדשה.

אחד מעובדי-המינהלה תיאר את המצב שנוצר בתיאור בוטה: "תארו לכם שבכל מערכת של עיתון יומי יתקינו אולם ישיבות רחבי-ממדים כזה עבור הצנזורי הצבאי!"

אולפן (בניין) האומה

תוך זמן קצר תשתחרר רשות-השידור מהתלות שלה כיום באולפני הרצליה,

שנית, בצרפת ובגרמניה, כדי להתאים את האולפנים לרמה אירופית מקובלת, וכדי לבדוק את המכשירים והציוד שייובאו לצורך זה.

אולם הישיבות של המליאה

כמו צנזור בעיתון יומי

המיליון האבוד

צופי מבט ספורט בשבועיים האחרונים לא ידעו שזכו לצפות בדיווח של מישחק השבוע בדרך של מיקרה, ובהוצאה יתירה גדולה מעבר לתקציב המיועד לשידור תוכנית זו.

מזה שבועיים מדי שבת, מזמינה הנהלת הטלוויזיה נידודת-שידור פרטיות, תמורת דמי-שימוש של חצי מיליון לירות. הסיבה: סירובו של טכנאי-שידור של הטלויזיה וויניה להגיע לעבודה בשבת בשעה 2.30, כנדרש. הטכנאי היה מוכן להגיע לעבודה בניידת-השידור של הטלוויזיה רק בשעה 3, וכך לא היה עולה בידי נידודת-השידור לצלם את מישחק-השבוע.

אילו היה מצב זה נמשך, היה תקציבי השידור של חבט ספורט גדל בסכום של לפחות 15 מיליון לירות לעונת-כדורגל. כאשר נשאלה על כך דוברת רשות-השידור, דור, אריאלה רבדל, השיבה: "היו אמנם שני מיקרים כאלה בציפיות. כאשר הדבר נודע למנכ"ל, הוא נתן מיד הוראה שלא לשכור עוד רכבי-שידור זר למטרה זו. ולמצוא דרך להתגבר על מכשלה זו בין כותלי בניין הטלוויזיה".

מערך שכזה

מהישיבה של הוועדה-המנהלה של רשות השידור, שעסקה בעתירה לבג"ץ של עורך-הדיון הקנאי אליקים העזני, על הי מינוח שבו השתמשו עובדי רשות-השידור (הטלוויזיה והרדיו) לגבי הגדה המערבית, נעדרו שני נציגי המערך בוועדה-המנהלה: כתב דבר דני בלוך ומנהל בית-דבר,

משהו מוזר קרא לתוכניתו של רם עברון, זה הזמן. קודם כל, קרה משהו לעברון עצמו. הוא זכור כאישיות טלוויזיונית תרבותית ובוטחת-ביעצמה. והגה, אחרי העדרות של כמה שנים, הופיע על המירקע בחוסר- ביטחון, במבוכה ואף בפחד בולט, כאילו לקה באימת הבמה.

יתכן שגרמו לכך ההפסקה הארוכה, או המתח המוגבר. תקציב הרשות לא איפשר לערוך תחילה תוכנית-לנסיון ("פילוט"), כפי שנערך לתוכניתו החדשה של ירון לונדון, דילמה, ובנגיד לתוכניתו של לונדון, המוקלטת מראש, שידר עברון בשידור חי.

עברון יתגבר, מן הסתם, על המתח שלו בפעם השניה או השלישית. גרוע יותר היה תוכן המישר. היתה זאת שורה ארוכה של מישגים בשיקול. בין הופעה שעורריתית של שלוש נשים קנאיות מתבליימית. הן הזכירו את שלוש המכשפות פתח המחזה מקבת. הן ניצלו את המירקע לתעמולה בלתי-מרוסנת נגד השלום והנסיגה. לא היה עולה על הדעת כי יזמנו שלוש נשים כאלה כדי להטיף, למשל, למדינה פלסטינית, מה גם שה"איזון" המקודש נעלם כליל, ולא היה שום מישקל גנדי.

נראה שהיה כאן גם מישגה בתחקיר, כשתחקרו, היו שלוש הנשים שונות. על המירקע התאחדו בגוש אחד, קיצוני וקנאי.

● בחלק המוסיקלי התעקש שלמה גרונד להתנהג ולדבר כמוקיון. על איכות היצירה שניגן אפשר להתווכח. אך דבריו בוודאי לא הוסיפו דבר לשיפור הרמה התרבותית.

לעומת כל אלה הובא, "זוג ממוצע", חיוו ושאיפותיו, כפי שהשתקפו על המירקע, היו מדכאים למדי, אך הם היו לפחות אמיתיים וחיים, ובייחוד האשה. היא היתה המשתתפת הטובה ביותר בכל התוכנית — ואין זו מחמאה למפיקה מה הם רצו, בעצם, להראות?

ניסים אלמוג, שהיה בחוף-לארץ. המנכ"ל יוסף לפיד, מנהל הטלוויזיה, יצחק "צחי" שימעיני ומנהל מחלקת החדשות, טוביה סער, הגנו בתקיפות על השימוש במונח "גדה", בטענה כי "השימוש במונח זה הפך יום-יומי ואיבד כל משמעות פוליטית". אך בהעדר נציגי המערך הם נשארו בלא כל גיבוי. התוצאה: "הוועד המנהל מנחה את עובדי רשות-השידור שלא ישתמשו בי שידורי הרדיו והטלוויזיה, זולת בציטוט ישיר מפי אחרים, במונחים, גדה מערבית או הגדה".

רדיו

הגדה ופרלמנט החדשות

בעיקבות החלטתו של הוועדה-המנהל של רשות-השידור על איסור השימוש במונחים "גדה" ו"גדה מערבית", ערך הגוף הרדיולוטורי, המכונה פרלמנט כתבי-החדשות של מערכת הרדיו בתל-אביב, דיון שבו הגיב על החלטה זו:

"לאור החלטת הוועדה-המנהל, מומלץ לכוונת את, הגדה" בכינוי בנק הפועלים (באנגלית bank פירושו גם גדה). יחד עם זאת, הרי לא הבהיר הוועדה-המנהל בהנחיותיו איך והאם מותר להזכיר ברדיו ובטלוויזיה את הגדה של פסח, או להשיי תמש בכינוי, בשי-גדא (ראה אנשים). לאור תנאי-המינוח החדשים של הפיכת הגדה, בהתאם להמלצות הוועדה-המנהל, להיחוד ושומרון, מומלץ לכוונת את תושבי הגדה בעתיד ברדיו ובטלוויזיה כ:יהודים ושומרונים".

פסקול

המר כארדור

למרות שמנכ"ל רשות-השידור, יוסף לפיד, ציין במישדור-רדיו של גלי צה"ל שאין לו התנגדות להשמעת יצירותיו של המלחין הגרמני ריכארד ואגנר ברדיו, קבע מנהל חטיבת-המוסיקה בקול ישראל, הפרופ' (למוסיקה) שימחה אירום:

"ואגנר לא יושמע בקול ישראל באופן רישמי", הוא התייחס. כנראה, בדבריו להשמעות פרטיוניות של יצירות ואגנר, המושמעות בקול ישראל עוד מאמצע שנות ה-50 ●● על "הסכם חילופי מידע ור שירותים", שנחתם בין הטלוויזיה המצרית והישראלית, הגיב אחד מראשי הרשות: "הטלוויזיה הישראלית אינה מסוגלת להעי ניק לעצמה את כל שרותי הטלוויזיה (צילום, הקלטות, עריכה ואולפנים) שלה. כיצד תעניק שירותים אלה לטלוויזיה המצרית?". ●● אורח מועדון השדרים היה בשבוע שעבר שר-החינוך והתרבות, זבולון המר, הממונה על ביצוע חוק רשות-השידור. במהלך הדיון, שהתנהל לתוך הלילה, הגיב השר לראשונה כי פומבי על "פרשת ארידור-ספיגמן" ו- אמר: "על השר ארידור היה להתראיין עליידי כתב הטלוויזיה. אני במקומו הייתי עושה כן" ●● במיסדרונות הטלוויזיה החלו לכוונת את מגישת התוכנית 8/12 פל נתיב, העוסקת בתיאטרון ובספרות. בכינוי, פליני", על שם במאי הסרט 8/12 פריקו פליני ●●

גילגולי "קדש"

לדיון המיוחד שערכה הטלוויזיה על מיבצע קדש, בהנחיית אהוד יערי, ביום השנה למיבצע, קדמו כמה גילגולים. הרעיון הראשוני התבסס על הצעה שהציע מוכה שגריר, בשם סירטי קסטל, להפיק קופרודוקציה משולבת של ארבע המדינות שחברו למלחמת-הסואץ: בריטניה, צרפת, מצרים וישראל, כאשר כל תחנת-טלוויזיה תפיק מישדר של חצי שעה של בחינתה שלה את המיבצע. תוכנן שכל ארבע הגירסות יוקרנו בכל אחת מארבע המדינות. הצעתו של שגריר נתקבלה בכרחה על-ידי הטלוויזיה הישראלית, אך לא מצאה את ההד הצפוי בשלוש התחנות האחרות. הגילגול הבא היה בנייה לשלושה אישים להשתתף בשידור חי על מלחמה זו. האשים: משה דין, שימעון פרס ואריק שרון. דיון היה מוכן להשתתף, אך היתנה את השתתפותו בהופעה מצולמת בפילם בלבד. הופעה זו לא יצאה אל הפועל בשל פטירתו. אריאל שרון סירב בשל ההדים השליליים שזכתה בהם הצהרתו בעניין מיבצע-קדש, שבה שלל את שיתוף-הפעולה עם הבריטים והצרפתים. לא היתה ברירה אלא להרכיב את הצוות שהשתתף בדיון משימעון פרס, יהושפט הרכבי, מאיר עמית, מיכאל ברווהר — והפרופסור יהושע פורת, שהובא לדיון כקטליוטור. היה זה, כמוכונ, דיון לקוי, שבו לא יוצג כראוי הצד הנגדי — ושלא הגיע לקרסוליו של השידור הבריטי, שהוקרן באותו ערב עצמו בטלוויזיה הירדנית (ראה יומן אישי).